

Arrest

nr. 240 268 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat A.-C. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 18 december 2018 België binnen in het bezit van een paspoort en verzoeken op 6 februari 2019 om internationale bescherming. Op 4 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 5 december 2019 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – *i. e.* de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Maturin (Monagas, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent sinds 1998 gehuwd met D. M. C. A. (...). In januari 2007 werd u lid van CEA 1010 (Comission Estudiantial Activa 1010), een humanistische beweging die de rechten van studenten verdedigt en politiek actief is, bijvoorbeeld door het organiseren van marsen. U werd lid nadat u samen met een vriend, D. H. (...), culturele activiteiten bijwoonde aan de universiteit van Valencia (Carabobo). CEA 1010 zocht burgers, vooral voor financiële steun, om zich aan te sluiten bij deze organisatie. U kwam in contact met D. C. (...), de oprichter en voorzitter van de beweging in Carabobo, en u vond wat deze studentenbeweging deed nuttig. Elke keer als u in Valencia was, ging u helpen bij sociale activiteiten van de organisatie. Op 21 januari 2013 werd uw broer J. G. (...) vermoord in Maturin (Monagas, Venezuela). Uit telefonie-onderzoek gevoerd door de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminológicas) bleek J. A. M. (...) – een collega-dokter en zijn ex-minnaar – de opdrachtgever van deze moord te zijn. In februari 2013 werden er aanhoudingsbevelen uitgevaardigd en werden R. A. H. (...), J. J. P. (...), M. A. (...) en H. C. F. (...) aangehouden. Er was ook een aanhoudingsbevel tegen J. A. M. (...), maar hij werd nooit gearresteerd. Er werd gezegd dat ze hem niet konden vinden omdat hij zich verscholen hield. In maart 2013, ongeveer een maand na de arrestaties, had uw echtgenoot contact met zijn vriend A. S. (...). A. S. (...) vertelde uw echtgenoot dat hij had vernomen van zijn vrienden bij de CICPC van Maturin dat J. A. M. (...), de dag dat hij aangehouden zou worden, de agenten die bij hem langskwamen had omgekocht. Hierdoor werd J. A. M. (...) beschermd en niet gearresteerd. Hij dook hierna onder, maar u hoorde van mensen, onder andere enkele collega-dokters, dat ze hem hadden gezien. U kaartte dit in maart of april 2013 mondeling aan bij de onderzoeksrechter in de zaak, maar zij zei dat het aanhoudingsbevel publiek was en het nu aan de autoriteiten was om hem aan te houden. Zij stelde eveneens dat zij haar werk gedaan had. U en uw familie dienden geen officiële klacht in uit angst. In februari 2013 werd tegen R. A. H. (...), J. J. P. (...), M. A. (...) en H. C. F. (...) elk apart een rechtszaak gestart waarbij zij veroordeeld werden voor hun rol in de moord op uw broer. In het geval van J. A. M. (...) werd niets geconcretiseerd en werd er geen rechtszaak gestart. Eind 2013 trokken u en uw familie jullie handen af van het dossier en hebben jullie dit niet meer opgevolgd. Sinds de dood van jullie broer werden jullie – u, uw echtgenoot en uw broer A. (...) - gevolgd door een rode Toyota Corolla zonder nummerplaat. Dat gebeurde niet de hele tijd, maar toch regelmatig. Eveneens in 2013 verdeelde u flyers voor de kandidaat van de MUD (Mesa de la Unidad Democrática), Capriles. Vanaf 2014 werden uw activiteiten voor CEA 1010 ook meer politiek en nam u deel aan betogingen. Op 18 februari 2014 nam u deel aan een manifestatie in Valencia tegen het regime en de verdrukking van politieke opposanten. Leden van de Guardia Nacional gingen tegen de manifestanten in. U – die in de menigte stond – werd tevens door hen geslagen. U had verwondingen aan uw neus, onderlip en linkerarm. U ging samen met uw echtgenoot naar het ziekenhuis voor verzorging. De dokter raadde u aan om klacht in te dienen tegen de Guardia Nacional. U en uw echtgenoot gingen een dag later, op 19 februari 2014, naar de CICPC in Valencia. Nadat jullie hadden uitgelegd waarvoor jullie een klacht wensten in te dienen, ging de agent met wie jullie dit bespraken overleggen met een collega. Hij kwam jullie na dit overleg zeggen dat jullie hiervoor geen klacht konden indienen en dat jullie beter naar huis keerden. Uw echtgenoot diende evenwel een verklaring over de gebeurtenissen - die u met hulp van enkele leden van de CEA 1010 had opgemaakt - in bij de CICPC die door hen ondertekend werd ter ontvangst. Enkele dagen later keerden jullie terug naar Maturin. Op 2 maart 2014 ontving uw echtgenoot een brief uit Valencia dat er een onderzoek was ingesteld naar jullie en dat jullie gedagvaard werden op 2 april. Jullie gingen samen naar Valencia, maar uw echtgenoot ging op 2 april alleen naar de CICPC. Er werd tegen hem gezegd dat hij van de oppositie was en dat hij hiervoor naar de gevangenis kon gaan. Er werd hem voorgesteld als hij vrij wou zijn dat hij dan 500 dollar diende te betalen. Uw man verliet de CICPC en verzamelde met de hulp van jullie vriend in Valencia, D. H. (...), 500 dollar. Hij bezorgde dit geld aan de CICPC en u wachtte een hele dag in het appartement van D. H. (...). 's Avonds bracht uw man u naar het ziekenhuis omdat u angstig was. U werd doorverwezen naar een psychiater, maar uiteindelijk ging u hier niet naartoe en nam u medicatie in de plaats. In maart 2015 deelde u tevens flyers uit voor Primero Justicia tijdens de parlamentsverkiezingen en in 2017 woonde u verschillende betogingen bij van Primero Justicia. In augustus 2017 had uw echtgenoot een ongeval met de wagen. Een vriend vertelde hem dat dit ongeval het gevolg was van de zaak van uw vermoorde broer en dat er nog steeds mensen zijn die jullie hierom pijn willen doen. In december 2017 zag u de laatste keer de rode Toyota Corolla. U kende tevens problemen op uw werk – u was leerkracht op een openbare school - met collega's omdat u niet akkoord ging met het heersende regime in Venezuela. Tijdens vergaderingen werd u gevraagd te vertrekken wanneer u het niet eens was met hen en de directrice toonde u geen respect en beledigde u. U werd tevens verplicht deel te nemen aan activiteiten of marsen van het regime, maar u deed dit niet waardoor er een slechte werksfeer hing. U kreeg als leerkracht evenmin voordelen, zoals bijvoorbeeld persoonlijke leningen, omdat u uit principiële redenen weigerde een carnet de la patria aan te vragen. In

augustus 2018 vroegen u, uw echtgenoot en uw dochter evenwel alsnog een carnet de la patria aan omdat er een probleem was met de bevoorrading van de benzine. In mei en september 2018 woonde u twee vergaderingen bij van het bureau van CEA 1010 in Valencia. Hier kwam de activiteitenplanning aan bod en werd er gesproken over academische campagnes. Uw taak was er materiaal aan te brengen en ideeën voor posters, maar u had geen directe rol bij de campagne of verkiezingen op de universiteit. U hield zich vooral bezig met de sociale activiteiten. In november 2018 zouden er verkiezingen voor de voorzitter van de federatie van het studentencentrum plaatsvinden in aan de universiteit van Carabobo en CEA zou ook deelnemen aan deze verkiezingen. U en uw echtgenoot schonken een bedrag van 50.000 Bolivar en een doos met allerlei bureaumateriaal dat tijdens de verkiezingen gebruikt kon worden. Op 14 november 2018 vonden deze verkiezingen op universiteit van Carabobo plaats en aanhangers van het regime werden als overwinnaar uitgeroepen. Er was echter protest van de studenten hiertegen en er waren incidenten tussen de Guardia Nacional en de studenten. U was hierbij niet aanwezig, maar u hoorde dit alles van andere mensen. Uiteindelijk diende de gouverneur zijn functie hierdoor op te geven en werd op 26 november Marlon Diaz van Alianza 23 uitgeroepen als winnaar. Rond 22 november 2018 ontving u een dagvaarding van de CICPC van Valencia op uw naam. U vermoedde dat dit ten gevolge was van uw samenwerking met CEA 1010. U werd op de achterkant van die dagvaarding beschuldigd van verraad aan het vaderland. U diende zich aan te melden bij de CICPC van Valencia op 27 november 2018. U vertelde uw echtgenoot dat u hier nooit zou opdagen omdat u wist dat mensen die van zulke zaken beschuldigd worden nooit een vrij leven zouden kunnen leiden. Jullie begonnen te onderzoeken hoe jullie Venezuela konden verlaten. U contacteerde uw vriendin Z. (...) in België die u over de mogelijkheden in België vertelde. U ging tevens niet meer werken en verliet u uw woning niet meer. Uw echtgenoot probeerde zoveel mogelijk van thuis te werken en uw kinderen gingen nog naar school, maar niet meer regelmatig. U en uw echtgenoot gingen tussen 20 en 25 november 2018 jullie paspoort verlengen in Caracas. Jullie boekten aanvankelijk tickets voor een vertrek op 30 november 2018, maar deze vlucht werd geannuleerd. Tussen 14 en 16 december 2018 reisden jullie dan vanuit Maturin naar Caracas. Op 18 december 2018 reisden jullie per vliegtuig naar Spanje van waar jullie naar België doorreisden. Jullie verbleven voor de kerstdagen bij uw vrienden in België, maar uw echtgenoot kreeg waterpokken. Jullie wachtten tot uw echtgenoot genezen was alvorens op 6 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Op 18 januari 2019 ontving uw vriend D. H. (...) op zijn adres in Valencia een dagvaarding op uw naam en deze van uw echtgenoot. Jullie dienden jullie op 29 januari 2019 aan te melden en op de achterkant van de dagvaarding stond geschreven dat dit was wegens samenzwering. U had dat adres van D. H. (...) in het verleden voor correspondentie met de studentenbeweging gebruikt en u vermoedt dat daarom de dagvaarding naar dit adres werd gestuurd. Intussen verblijft D. H. (...) niet meer in Valencia, maar is hij op familiebezoek in Maturin. Op 8 en 10 mei 2019 hadden jullie via Whatsapp – met de gsm van uw echtgenoot - contact met D. C. (...). Hij vertelde dat de situatie op de universiteit enkel erger is geworden en dat mensen worden opgeroepen en in de gevangenis worden gestoken wegens problemen op de universiteit. Hij vertelde tevens over drie personen die op de dag van de verkiezingen, 14 november 2018, werden gearresteerd. Deze personen werden ondertussen opnieuw vrijgelaten. Hij vertelde u tevens dat er geen leden van CEA 1010 werden gearresteerd, maar enkel mensen die financiële steun hadden geboden, maar hij gaf geen namen. U had tevens na uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog gesprekken via Whatsapp met D. H. (...). Op 14 juni 2019 vertelde D. H. (...) jullie dat hij nog steeds in Maturin is en dat de CICPC op 23 mei 2019 was langsgekomen bij zijn woning in Valencia en naar u informeerde. De bureaus vertelden echter dat u op reis was en dat ze verder niets wisten.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort en dat van uw kinderen; uw originele identiteitskaart en deze van uw kinderen; een kopie van uw geboorteakte; uw originele diploma's; originele bewijzen betreffende uw werk; uw originele tickets betreffende uw reis van Venezuela naar België; een origineel Belgisch medisch attest op naam van uw echtgenoot waarin hij onbekwaam wordt bevonden arbeid te verrichten van 5 januari tot en met 26 januari 2019; een origineel inschrijvingsbewijs bij de CEA 1010, d.d. januari 2007; originele brieven/attesten van uw deelnames aan cursussen, seminaries en workshops die door CEA 1010 georganiseerd werden; een originele vaststelling van uw lidmaatschap van Primero Justicia, d.d. 10 oktober 2017; kopieën van twee foto's betreffende een vrouwenmars voor democratie in 2017 waar u opstaat; een origineel medisch attest op uw naam, d.d. 18 februari 2014, betreffende letsels die u heeft opgelopen; een originele brief opgesteld door de CEA 1010 die u indiende bij de CICPC, d.d. 19 februari 2014, betreffende een klacht die u wou indienen; een kopie van een doorverwijzing naar een psychiater omwille van wat u overkomen was, d.d. 4 april 2014; een originele dagvaarding van de CICPC op uw naam, d.d. 22 november 2018. Na afloop van uw eerste persoonlijk onderhoud legde uw advocaat op 15 mei 2019 per e-mail volgende documenten neer: verschillenden

internetlinken betreffende de studentenverkiezingen aan de Universiteit van Carabobo; screenshots van een conversatie met D. C. (...); een foto van een manifestatie ter steun voor de dood van uw broer; een document met het eigendomsbewijs van de wagen van uw echtgenoot; foto's van zijn beschadigde wagen en een foto van een evenement waarbij er rechtvaardigheid wordt gevraagd voor uw broer; een screenshot van een conversatie met D. H. R. (...); een kopie van het juridisch dossier betreffende de moord op uw broer. Op 23 mei 2019 legde uw advocaat per e-mail volgende documenten neer: opmerkingen en aanvullende verklaringen van u naar aanleiding van het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op 8 mei 2019. Op 20 juni 2018 diende uw advocaat dan per e-mail volgende documenten in: een printscreen van een conversatie met D. C. (...), d.d. 13 juni 2019; een printscreen van een conversatie met D. H. (...) en een link naar een video op Youtube betreffende de politieke vervolging na de studentenverkiezingen aan de Universiteit van Carabobo. Op 11 juli 2019 legde uw advocaat per e-mail volgende documenten neer: opmerkingen en aanvullende verklaringen van u naar aanleiding van het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op 21 juni 2019. Op 3, 5 en 30 september 2019 legde uw advocaat per e-mail volgende documenten neer: verduidelijkingen en opmerkingen betreffende het juridische dossier van uw broer. Op 6 september 2019 legde uw advocaat per e-mail volgende documenten neer: opmerkingen en aanvullende verklaringen van u naar aanleiding van het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op 30 augustus 2019. Uw echtgenoot legde tevens volgende documenten neer: een originele dagvaarding van de CICPC, d.d. 24 maart 2014, op zijn naam; een originele dagvaarding op uw naam van de CICPC, d.d. 18 januari 2019; een origineel inschrijvingsbewijs van uw echtgenoot bij de CEA 1010, d.d. januari 2007, alsook een brief waarin u en uw echtgenoot erkenning krijgen voor jullie steun aan de Comision Electoral Estudiantil van de Universidad de Carabobo, d.d. 16 november 2018 en een brief van de CEA 1010 waarin jullie activiteiten voor deze organisatie bevestigd worden, d.d. 21 november 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U verklaarde dat u niet naar Venezuela kan terugkeren omdat u en uw echtgenoot door de Venezolaanse autoriteiten worden gezocht omwille van jullie politieke activiteiten. Bovendien kenden jullie de afgelopen jaren problemen met de opdrachtgever van de moord op uw broer.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat noch u noch uw echtgenoot aannemelijk hebben gemaakt dat jullie door jullie politieke activiteiten gevisieerd worden door de Venezolaanse autoriteiten. Zo verklaarde u dat u op 22 november 2018 een dagvaarding op uw naam ontving van de CICPC van Valencia waarbij u werd beschuldigd een verrader te zijn. U vermoedt dat deze oproeping te maken heeft met uw activiteiten die u had bij de studentenorganisatie CEA 1010 bij de verkiezingen op de universiteit van Valencia op 14 november 2018 (CGVS I, p. 8, 10). Het is echter opmerkelijk dat u hierdoor gevisieerd zou worden gezien u hierover verklaarde geen directe rol te hebben gespeeld bij de campagne of verkiezingen op de universiteit. U stelde dat u eerder actief was binnen de sociale activiteiten van deze organisatie en niet echt actief was binnen de verkiezingsprocedure. (CGVS I, p. 10-11). Gevraagd waarom u specifiek dan gevisieerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten verwees u naar de financiële en materiële steun die u had gegeven, en uw deelnames aan sociale activiteiten en manifestaties in 2014 (CGVS I, p. 14). Het is echter bevreemdend dat hoewel u meteen overtuigd was dat deze dagvaarding een gevolg was van uw activiteiten voor de CEA 1010 in Venezuela, u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal een opvallend gebrekkige kennis had betreffende het lot van andere CEA 1010- leden. Zo had u geen contact met andere leden van de CEA 1010 tot uw vertrek uit Venezuela in december 2018. Eens in België had u wel contact met D. C. (...), de voorzitter van CEA 1010, maar stelde u aanvankelijk niet te weten of andere leden van de CEA 1010 dagvaardingen hadden ontvangen noch had u hiernaar geïnformeerd. Even later stelde u dat u dit dan

toch had gevraagd aan D. C. (...) om dan te verklaren dat dit niet echt aan bod was gekomen, maar dat hij vermeld had dat hij niet op de hoogte was dat iemand gedagvaard of gedetineerd werd (CGVS I, p. 13-14). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Na afloop van uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stuurde u screenprints van conversaties met D. C. (...) die u na uw eerste persoonlijk onderhoud had. Hierin verklaarde hij volgens u dat de situatie op de universiteit enkel erger was geworden en dat er een aantal personen van de universiteit, niet van de CEA 1010, werden opgesloten op de dag van de verkiezingen van 14 november 2018. U verklaarde dat D. C. (...) u in dit gesprek tevens had verteld dat er mensen die financiële steun hadden gegeven aan de organisatie gevorderd waren in de periode rond de verkiezingen op de universiteit. Hij gaf u echter geen namen omdat dit vertrouwelijke informatie is (CGVS II, p. 2-4). Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hier nog geen enkele informatie over had en nu wel, stelde u dat u nu deze informatie had omdat u deze vraag had gesteld aan D. C. (...) (CGVS II, p. 4). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring voor uw eerdere gebrek aan informatie en heeft dan ook een hoog gesolliciteerd karakter.

De geloofwaardigheid van jullie beweerde visering door de Venezolaanse autoriteiten wordt verder ondermijnd door uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen na het ontvangen van de dagvaarding van 22 november 2018. Zo is het eigenaardig dat hoewel jullie na het ontvangen van die eerste dagvaarding onderzochten hoe jullie het land zouden kunnen verlaten en jullie tussen 20 en 25 november naar Caracas reisden voor een verlenging van jullie paspoort, jullie nog tot 14 december 2018 in jullie eigen woning in Maturin verbleven (CGVS I, p. 5, 8, 12). U bleef binnen, maar uw echtgenoot werkte verder en één van uw dochters ging nog verder naar school (CGVS I, p. 12). Jullie verlieten legaal en zonder problemen het land via de luchthaven van Caracas (CGVS I, p. 16). Deze houding is maar weinig plausibel gelet op uw verklaringen dat u heel bang was en u vreesde gevangen genomen te worden (CGVS I, p. 12). U verklaarde dan verder dat er een tweede dagvaarding kwam wanneer jullie reeds in België verbleven, namelijk op 18 januari 2019 (CGVS I, p. 14). Het is echter merkwaardig dat deze tweede dagvaarding enkel toekwam op het adres van uw vriend D. H. (...) die in Valencia woonde. U stelde dat u dit adres had gebruikt in uw correspondentie met de studentenbeweging en dit ook aan de universiteit had gegeven. Geconfronteerd met dat het vreemd is dat deze dagvaarding ook aan uw echtgenoot was gericht, repliceerde u enkel dat jullie beiden actief waren voor de studentenbeweging (CGVS I, p. 15). U wist verder niet wat er gebeurd was met deze procedure gezien u zich in België bevond en u wist enkel dat D. H. (...) zich tijdens de periode van uw eerste persoonlijk onderhoud in Maturin bevond op familiebezoek. U wist niet wanneer hij Valencia verlaten had (CGVS I, p. 15). Dat u daarentegen wel wist dat de autoriteiten nadien niet waren langs geweest (CGVS I, p. 16), terwijl het luidens uw verklaringen evenwel de gewoonte is dat als een persoon na een tweede dagvaarding niet komt opdagen, de autoriteiten deze persoon komen zoeken (CGVS I, p. 13), snijdt logischerwijze dan ook geen hout. Opnieuw diende u na uw eerste persoonlijk onderhoud printscreens in, daterend van na uw eerste persoonlijk onderhoud, van conversaties met D. H. (...) waarin u volgens uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud informeerde of er nog nieuws was in verband met uw situatie. Plots weet D. H. (...) – die dan nog steeds in Maturin verbleef – u dan te informeren over het feit dat op 23 mei 2019 personen van de CICPC waren langs gekomen bij zijn woning in Valencia en dat volgens zijn burens ze naar u informeerden (CGVS II, p. 2). Gevraagd waarom zo'n goede vriend u dat niet spontaan had meegedeeld, repliceerde u dat hij op het platteland bij Maturin verblijft waar niet altijd ontvangst is (CGVS II, p. 5). Gelet dat uit de door u ingediende screenshots blijkt dat D. U. (...) u een uur nadat u hem vroeg of er iets nieuws was, u reeds meteen antwoordde dat de CICPC was langs geweest en achter u had gevraagd, weet deze verklaring allerm minst te overtuigen. In het kader van deze verklaringen is het bovendien merkwaardig dat hoewel de Venezolaanse autoriteiten bij een vriend langsgingen, ze noch bij uw familie, schoonfamilie of bij u thuis langsgingen (CGVS I, p. 16).

Wat betreft uw bewering dat u in februari 2014 een verklaring – via uw echtgenoot – indiende bij de CICPC van Valencia nadat u tijdens een manifestatie door de Guardia Nacional geslagen werd, dient vastgesteld te worden dat dit in alle redelijkheid geen steek houdt. Uw echtgenoot verklaarde ter zake dat jullie deze verklaring indienden om een of ander bewijs te hebben (CGVS C. (...) I, p. 7). Dat u echter dergelijke verklaring – waarin u zichzelf met naam, identiteitskaartnummer en activiteiten benoemt en nadat u werd duidelijk gemaakt dat u geen klacht mocht dienen (CGVS I, p. 6) – zou indienen bij de Venezolaanse autoriteiten strookt niet met uw verklaringen dat u over het algemeen voorzorgen probeerde te nemen (CGVS I, p. 16). Ook uw echtgenoot verklaarde tot twee keer toe dat hij niet actief kon zijn of deelnemen aan politieke activiteiten omdat hij niet verdacht zou worden omdat hij medisch materiaal verkocht aan de regering (CGVS C. (...) I, p. 4, 8). Het is bovendien bevreemdend

dat deze door u ingediende verklaring, hoewel ze door de CEA 1010 is opgemaakt, de hoofding bevat van de CICPC.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het lidmaatschap van en deelname aan activiteiten van u en uw echtgenoot bij de studentenbeweging CEA 1010 en of Primero Justicia niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van CEA1010 en of Primero Justicia.

U stelde verder het slachtoffer te zijn geweest van discriminatie op uw werk als leerkracht in een openbare school. Er hing een slechte werksfeer omdat u niet deelnam aan de verplichte marsen en vergaderingen van het regime en u ontving geen voordelen als leerkracht omdat u geen carnet de la patria had (CGVS I, p. 8). Deze feiten zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde dat u omwille van uw overtuigingen uitgesloten werd en

slecht behandeld werd door de directie en collega's (CGVS II, p. 6). Hoewel u stelde op uw werkplek gediscrimineerd te worden omwille van uw politieke overtuigingen sinds 2011 en u het niet eens was met het gevoerde beleid, bleef u hier wel werkzaam tot aan uw vertrek uit Venezuela in 2018 (CGVS I, p. 4 / CGVS II, p. 6). U voegde tevens toe dat het voor u mogelijk was om ander werk te vinden in Venezuela, bijvoorbeeld in een privéschool of –organisatie (CGVS I, p. 16). Wat betreft uw verklaring dat u geen voordelen kreeg als leerkracht, zoals het goedkoop verkrijgen van leningen, goedkoper verkrijgen van goederen in de supermarkt, etc. omdat u geen carnet de la patria had en wou, dient vastgesteld te worden dat zowel u, als uw echtgenoot als één van uw dochters sinds augustus 2018 beschikken over deze kaart (CGVS II, p. 5-6). Bijgevolg kan er niet van uitgegaan worden dat u bij een terugkeer naar Venezuela deze nadelen nog zou ondervinden.

Wat betreft de moord op uw broer, J. G. (...), in januari 2013 en de daaruit volgende problemen, dient vooreerst vastgesteld te worden dat u dit noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, vermeldde. Nochtans werd u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of er nog andere redenen of problemen waren waarom u en/of uw echtgenoot niet naar Venezuela zouden kunnen terugkeren en of u problemen had gekend met andere personen in Venezuela (CGVS II, p. 17). Dit is des te opmerkelijker gezien uw echtgenoot tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat jullie ten gevolge van de moord op uw broer problemen hadden gekend zoals bedreigingen en jullie hier maatregelen rond namen zoals vroeger naar huis keren en andere routes namen. Hij voegde hier expliciet aan toe dat u van deze bedreigingen op de hoogte was (CGVS C. (...) I, p. 8-10). U voegde dan na afloop van het eerste persoonlijk onderhoud via uw advocaat per e-mail, d.d. 23 mei 2019, extra verklaringen toe waarin u zich excuseert voor het niet vermelden van de moord op uw broer en over de problemen die u ten gevolge hiervan heeft gekend. Gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud waarom u dit motief niet eerder spontaan vermeld had, stelde u dat u wou aantonen dat jullie wel degelijk gevaar liepen in Venezuela en jullie het al lang zeer moeilijk hadden, doch verklaarde u expliciet dat dit geen reden was om Venezuela te verlaten (CGVS II, p. 6-7). Dergelijke uitleg is evenwel geenszins afdoende ter rechtvaardiging van het feit dat u de problemen die jullie kenden ten gevolge van moord op uw broer niet spontaan had aangebracht. Voorgaande bevindingen zetten dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ten gevolge van de moord op uw broer fundamenteel op de helling.

De geloofwaardigheid van de problemen die jullie kenden ten gevolge van de moord op uw broer worden verder ondermijnd door tegenstrijdigheden en merkwaardigheden die werden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van en uw echtgenoot op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u dat er een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd voor J. A. M. (...) – de opdrachtgever voor de moord –, er politieagenten naar zijn huis gingen om hem te arresteren, maar dat hij nooit hij toekwam op het politiecommissariaat omdat hij de politieagenten had omgekocht. U wist dit alles via een vriend van uw echtgenoot, A. S. (...), die mensen kende bij de politie en die hem hierover hadden verteld. Het was tevens uw echtgenoot die met A. S. (...) hierover sprak (CGVS III, p. 3). Uw echtgenoot verklaarde daarentegen dat hij dit alles echter wist via een privéonderzoeker – wiens naam hij niet kon herinneren – die jullie hadden ingezet en die tevens ook politieagent was. Uw echtgenoot stelde uitdrukkelijk dat die informatie van die privéonderzoeker ook met u gedeeld werd en dat hij dit van niemand anders vernomen had (CGVS C. (...) III, p. 3-4). Dat u na uw derde persoonlijk onderhoud via uw advocaat per e-mail, d.d. 6 september 2019, betreffende deze tegenstrijdigheid verklaarde dat sommige zaken geblokkeerd zijn en dat jullie wel degelijk iemand inhuurden om dit te onderzoeken, doet geen enkele afbreuk aan voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid. Immers het gaat hier om het postfactum aanpassen van uw verklaringen na uw persoonlijk onderhoud waarmee geen rekening kan worden gehouden. Het is bovendien merkwaardig dat hoewel u en uw echtgenoot beiden verklaarden dat er agenten werden omgekocht, jullie beiden geen enkel idee hadden wie deze agenten waren noch dat jullie dit ooit gevraagd hebben aan respectievelijk A. S. (...) of de privéonderzoeker (CGVS III, p. 4 / CGVS C. (...) III, p. 4). Uw echtgenoot voegde hieraan toe dat de privéonderzoeker dat niet zou zeggen (CGVS C. (...) III, p. 4). U gaf wel aan dat dit misschien werd gezegd tegen uw echtgenoot, maar ook aan hem had u dit nooit gevraagd (CGVS III, p. 4). U deed dit niet omdat u zichzelf dan te veel zou blootstellen. U stapte hiermee evenwel wel naar de onderzoeksrechter waar u dit enkel mondeling meedeelde. Jullie dienden geen officiële klacht in uit angst voor intimidatie noch hebben jullie later ooit gemeld dat J. A. M. (...) vrij rondliep in Maturin (CGVS III, p. 4, 6-7). Deze houding strookt echter niet met uw eerdere verklaringen dat jullie met pancartes en t-shirts rechtvaardigheid gingen eisen aan de rechtbank van Maturin (CGVS II, p. 8) en jullie alzo in de kijker werkten.

Wat betreft de problemen die u en familie vervolgens kenden met J. A. M. (...), de opdrachtgever van de moord op uw broer verklaarde u dat u en uw familie reeds sinds eind 2013 de samenwerking met het

openbaar ministerie stopzetten en jullie zich dus niet meer actief met de vervolging van J. A. M. (...) bezighielden. In de daaropvolgende jaren bleven jullie echter wel problemen kennen met J. A. M. (...). U dacht dat het om wraak ging en omdat jullie al die informatie bekend hadden gemaakt over J. A. M. (...) (CGVS II, p. 10). Het is echter bevreemdend dat J. A. M. (...), gezien jullie gestopt waren met een actieve vervolging, jullie al die jaren zou blijven lastigvallen. Bovendien dienen er een aantal incoherenties vastgesteld te worden tussen de verklaringen van u en uw echtgenoot ter zake. Uw echtgenoot verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat er bedreigingen waren in de periode 2015-2016 via een familielid die dat had opgevangen in de gevangenis en een auto-ongeval in 2017. Gevraagd of er nog andere problemen waren geweest, antwoordde hij negatief (CGVS C. (...) I, p. 10). Tijdens jullie tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelden jullie beiden dan dat jullie sinds de moord van uw broer tot enkele maanden voor jullie vertrek uit Venezuela gevolgd werden door een rode Toyota Corolla (CGVS II, p. 9 / CGVS C. (...) II, p. 2-3). Gevraagd waarom uw echtgenoot dit niet tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud had vermeld, reliceerde hij dat hij gewoon was geraakt aan die dingen (CGVS C. (...) II, p. 3). U daarentegen maakte nooit melding van een bedreiging via een familielid dat in de gevangenis zat, ook niet wanneer u expliciet gevraagd werd of u hieromtrent nog andere problemen had gekend (CGVS II, p. 9-10).

U had bovendien geen enkel idee of er na eind 2013 nog een aanhoudingsbevel liep tegen J. A. M. (...) noch had u nog geïnformeerd naar een stand van zaken bij het parket. U stelde dat jullie gestopt waren met naar het parket te gaan omdat jullie achtervolgd werden. U stelde evenwel dat er geen proces was geweest tegen J. A. M. (...), maar u denkt dat de zaak nog hangende is omdat u of uw moeder geen bericht van het tegendeel hadden ontvangen (CGVS III, p. 8-10). Uw echtgenoot verklaarde daarentegen dat er wel degelijk een proces was tegen J. A. M. (...), maar hij wist niet of er een uitspraak gedaan werd tegen J. A. M. (...) en hoe dat proces ten einde liep (CGVS C. (...) III, p. 7-9). Dat jullie geenszins op de hoogte zijn van de stand van zaken betreffende de juridische vervolging van J. A. M. (...), hoewel het hier gaat om de persoon waardoor jullie al enkele jaren problemen kenden in Venezuela en het dus gaat om elementen die integraal deel uitmaken van jullie vrees, is een houding die niet strookt met iemand die een gegronde vrees heeft. Immers van een verzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met zijn verzoek tot internationale bescherming.

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie beweerde problemen ten gevolge van de moord op uw broer met J. A. M. (...).

Uw echtgenoot verwees tevens naar de algemene situatie in het land, onder andere het ontbreken van benzine en voedsel, en de veiligheidssituatie (CGVS C. (...) II, p. 4). Wat dit betreft kan verwezen worden naar onderstaande motivering.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Immers uit jullie verklaringen blijkt dat jullie over een eigen woning en wagen te beschikken en uw echtgenoot zijn eigen bedrijf had (CGVS II, p. 5 / CGVS C. (...) I, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten en deze van uw echtgenoot kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, deze van uw kinderen, uw scholing, werk, uw reisweg noch dat uw echtgenoot waterpokken had, worden hier betwist. Er wordt evenmin betwist dat u en uw echtgenoot lid waren van en activiteiten hadden voor CEA 1010 en Primero Justicia, maar zoals reeds hierboven besproken waren deze niet van die aard dat jullie hierdoor gevisieerd werden door de Venezolaanse autoriteiten. Het medisch attest van 18 februari 2014 en de doorverwijzing van 4 april 2014 naar een psychiater, bieden geen uitsluitel over de omstandigheden waarin deze zijn opgemaakt. Een attest van een geneesheer die een persoon behandelt bevat een weergave van een bepaalde verwondingen of ziektebeeld en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van de vastgestelde verwondingen of ziektebeeld. De brief van 19 februari die u indiende bij de CICPC, de dagvaardingen van de CICPC, d.d. 24 maart 2014, 22 november 2018 en 18 januari 2019 kunnen enkel bewijswaarde hebben als zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Verder worden de verkiezingen aan de universiteit van Valencia en daaropvolgende problemen niet betwist, maar blijkt uit niets dat u en uw echtgenoot hierbij betrokken waren. De gesprekken met D. C. (...) en D. H. (...) werden reeds hierboven besproken. Wat betreft de moord op uw broer J. G. (...) waarbij J. A. M. (...) de opdrachtgever is moet opgemerkt worden dat het hier gaat om feiten die op zich niet betwist worden. De door u ingediende documenten hieromtrent zijn evenwel niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Er wordt evenmin betwist dat jullie een wagen hadden en dat deze beschadigd werd, maar de foto's ter zake zeggen niets over de feitelijke omstandigheden waarin deze beschadigd werd. Wat betreft de opmerkingen en aanvullende verklaringen die u na afloop van ieder persoonlijk onderhoud per e-mail via uw advocaat indiende, dient te worden vastgesteld dat deze niet van die aard zijn dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Maturin (Monagas, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent sinds 1998 gehuwd met N. D. D. M. A. (...) en u heeft samen twee dochters. U had in Venezuela een bedrijf voor de verkoop van medisch en chirurgisch materiaal. Midden januari 2007 was u samen met uw echtgenote op bezoek in Valencia (Carabobo, Venezuela) en woonden jullie enkele activiteiten bij van de universiteit. Daar werden mensen gezocht die financiële en materiële steun konden geven aan de studentenorganisatie CEA 1010. U en uw echtgenote werden overtuigd zich in te schrijven waardoor jullie sinds 2007 lid zijn van deze organisatie. U steunde hen vooral financieel en bracht hen materiaal wanneer u in Valencia was, terwijl uw echtgenote actiever deelnam aan de activiteiten van deze organisatie. In 2012 werd u lid van de partij Primero Justicia. Tijdens de verkiezingen van 2013 vervoerde u als vrijwilliger mensen naar de kiescentra. U probeerde niet zichtbaar actief te zijn omdat uw bedrijf ook werkzaam was voor de regering. In januari 2013 werd de broer van uw echtgenote, J. G. (...), vermoord in opdracht van zijn toenmalige minnaar J. A. M. (...). Er werden een aantal personen gearresteerd die tevens later ook veroordeeld werden. Er werd ook een aanhoudingsbevel uitgevaardigd tegen J. A. M. (...). Hij werd echter nooit aangehouden omdat hij de agenten van de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminológicas) van Maturin die hem kwamen arresteren omkocht. Deze agenten boden hem later ook bescherming door te vertellen waar J. A. M. (...) diende onder te duiken. U kwam dit te weten doordat jullie een privé-onderzoeker inhuurden. Na twee weken zette hij zijn onderzoek stop omdat hij ook opgebeld werd en aan zijn familie diende te denken. In de periode die hierop volgde kenden uw gezin en de familie van uw echtgenote heel wat problemen met J. A. M. (...) omdat door deze zaak zijn carrière en gezinsleven vernietigd waren. Zo werden jullie in 2012 en 2013 achtervolgd door een rode Toyota Corolla. In 2014 vernam u van bevriende dokters dat zij J. A. M. (...) soms zagen in de buurt van Maturin. U bracht uw echtgenote naar manifestaties tegen de regering, maar u nam enkel één keer deel in 2014 wanneer dit in Valencia was zodat u niet zou worden opgemerkt. Bij een mars op 18 februari 2014 in Valencia werd uw echtgenote tijdens een manifestatie aangevallen door de Guardia Nacional. Jullie probeerden hiertegen een aanklacht in te dienen, maar dit lukte niet. Jullie dienden evenwel op 19 februari 2014 een aankondiging in over dit incident bij de CICPC die jullie opmaakten met hulp van de voorzitter van de CEA 1010 en iemand van de rechtenfaculteit, zodat jullie een bewijs hadden van wat er gebeurd was. Op 24 maart 2014 ontving u een dagvaarding van de CICPC van Valencia waarin u op 2 april 2014 werd uitgenodigd. U ging hierop in omdat u dacht dat ze zouden spreken over de gebeurtenissen van tijdens die mars. U werd hier echter beschuldigd van alles wat er tijdens die manifestatie misliep, zoals de dood van enkele personen tijdens die manifestatie. Eén van de werknemers van de CICPC zei dat ze u zouden vrijlaten als u 500 dollar zou betalen. U kreeg één uur de tijd om dat geld te verzamelen. U betaalde die 500 dollar. In 2015 of 2016 hoorden jullie via een familielid van uw echtgenote die in de gevangenis zat dat iemand vertelde dat hij aan het wachten was op het bevel om uw echtgenote en haar broer A. (...) te vermoorden omwille van de zaak van hun vermoorde broer. Hierop liet de familie van uw echtgenote alles over aan het parket. In 2017 kalmeerde dit alles wat en u hoorde via contacten met artsen dat J. A. M. (...) deed wat hij wilde en dat hij vrij in en uit het land reisde. In 2017 was u betrokken bij een auto-ongeval waarbij uw wagen werd aangereden door een andere wagen. Er kwamen twee personen met een wapen uit de wagen, maar u duwde de andere wagen weg en reed weg. U dacht dat het om een diefstal ging, maar een dag later sprak u met een vriend van u, A. S. (...), over dit ongeval. Hij vertelde u dat hij de boodschap had gekregen van diegene die u hadden aangereden – bevriende politieagenten - dat dit een waarschuwing was dat uw familie zich niet mocht blijven bezighouden met de vervolging van de moordenaar van uw schoonbroer J. (...). Eén of twee maanden voor u naar België kwam, zag u de rode Toyota Corolla voor de laatste keer. Volgens wat jullie via onder meer Facebook weten, woont J. A. M. (...) momenteel in Panama woont en waar hij actief is al arts. Op 22 november 2018 ontving uw echtgenote een dagvaarding waarop stond dat zij een verrader van het vaderland was. Jullie vermoeden dat deze dagvaarding te maken heeft met haar steun aan de verkiezingen op de universiteit in 2018. Zij diende zich op 27 november 2018 aan te melden bij de CICPC van Valencia, wat zij niet deed. Jullie merkten hoe onveilig de situatie was in Venezuela en dat er een mogelijkheid bestond dat jullie in de gevangenis zouden belanden, waarop jullie een manier zochten om Venezuela te verlaten. Op 21 en 25 november gingen jullie naar Caracas (Venezuela) voor een verlenging van jullie paspoort. Op 14 december 2018 verlieten jullie Maturin en reisden jullie naar

Caracas. Op 18 december 2018 verlieten jullie Venezuela – nadat jullie vlucht zesendertig uur vertraging had opgelopen – en reisden jullie naar België. Jullie verbleven hier eerst bij vrienden en u kreeg in België waterpokken waardoor u doktersrust kreeg. Op 18 januari 2019 ontving jullie vriend D. H. (...) of T. (...) een dagvaarding die gericht was aan jullie beiden. U vermoedt dat dit op zijn adres toekwam omdat ze sinds de afpersing in 2014 veel informatie hadden over u, waaronder het adres waar u verbleef wanneer u in Valencia verbleef. Jullie dienden zich op 29 januari 2019 aan te melden. Op 2 februari 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U vreest in Venezuela tevens de algemene veiligheids- en socio-economische toestand.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; verschillende originele identiteitskaarten, waaronder uw huidige en vervallen identiteitskaart; een kopie van uw geboorteakte; een kopie van uw huwelijksakte; een originele dagvaarding van de CICPC, d.d. 24 maart 2014, op uw naam; een originele dagvaarding op naam van uw echtgenote van de CICPC, d.d. 18 januari 2019; een kopie van het register van uw bedrijf, alsook facturen van uw bedrijf; een origineel inschrijvingsbewijs bij de CEA 1010, d.d. januari 2007, alsook een brief waarin u en uw echtgenote erkenning krijgen voor jullie steun aan de Comisión Electoral Estudiantil van de Universidad de Carabobo, d.d. 16 november 2018 en een brief van de CEA 1010 waarin jullie activiteiten voor deze organisatie bevestigd worden, d.d. 21 november 2017; een originele vaststelling van uw lidmaatschap van Primero Justicia, d.d. 10 oktober 2017; een origineel certificaat van uw deelname aan een cursus, d.d. 19 juni 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner N. D. D. M. A. (...). In het kader van het door haar ingediende verzoek tot internationale bescherming werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die als volgt luidt: “(…)”

Derhalve kan aan u evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch dat u eigenaar bent van een bedrijf worden hier niet betwist. De overige door u ingediende documenten werden reeds in de beslissing van uw echtgenote besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekende partijen stellen dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben omdat zij vervolgd worden door de regering, alsook door de moordenaar van verzoeksters broer, die zich op hen wil wreken.

Verzoekende partijen merken op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet betwist dat zij allebei actief waren binnen de oppositie en dat verzoekster ook actief was in de studentenbeweging CEA 1010. Zij betogen dat de Venezolaanse regering elke vorm van oppositie onderdrukt en dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen zou beweren, niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten of mensenrechtenverdedigers worden vervolgd. Zij wijzen erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 227 665 van 21 oktober 2019 heeft gesteld dat niet alleen burgers met een specifiek profiel, zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel worden gevisieerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten en de “*Colectivos Chavistas*”, dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en dat politieke tegenstanders en demonstranten gevisieerd worden door de veiligheidsdiensten. Verzoekende partijen menen dat zij, of toch minstens verzoekster, een dergelijk risicoprofiel hebben. Zij wijzen erop dat verzoekster lid was van de oppositiepartij Primero Justicia, herhaaldelijk heeft deelgenomen aan verschillende betogingen en haar ongenoegen met de regering openlijk op haar werkplaats als lerares heeft getoond. Tevens was zij lid van de studentenbeweging CEA 1010, die zij zowel financiële en logistieke hulp heeft geboden. Ook verzoeker was lid van de oppositie en bood financiële en logistieke hulp. Dit alles wordt door het CGVS niet betwist, aldus verzoekende partijen. Bovendien heeft de onveiligheid volgens hen een nieuwe drempel bereikt en werd het geweld zowel door het leger, de politie, de *colectivos*, als door gewapende bendes gepleegd, zonder dat slachtoffers bescherming van hun overheden kunnen verkrijgen.

Verzoekende partijen menen dat bovendien het standpunt van UNHCR van 2 december 2016 over de toepassing van het Verdrag van Genève in een situatie van gewapend conflict en geweld in acht moet worden genomen bij het beoordelen van de vrees voor vervolging. Zij citeren enkele passages uit dit document die volgens hen relevant zijn voor de beoordeling van de vrees voor vervolging in de Venezolaanse context.

Verder wijzen verzoekende partijen op wat kan worden gelezen in een verslag van de VN over repressie en intimidatie door de Venezolaanse regering, gepubliceerd op 4 juli 2019, en citeren zij uit een persartikel dat hierover bericht (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 16, “*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations*” van OHCHR van 4 juli 2019).

Verzoekende partijen illustreren vervolgens de door de Venezolaanse regering gevoerde politiek van gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie aan de hand van de informatie die zij bij hun verzoekschrift voegen en waarnaar zij verwijzen, de COI Focus van 4 april 2019 waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen en een eerdere versie daarvan die dateert van 2018.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, hierbij verwijzend naar bovenvermelde bronnen.

Verder wijzen verzoekende partijen op een aantal recente politieke veranderingen en oplopende spanningen, die mogelijks kunnen uitmonden in een militaire confrontatie. Zij verwijzen naar de persberichten die zij daarover bij het verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 9, 11 en 12).

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de socio-economische situatie in Venezuela. Uit het geheel van de informatie waarnaar zij verwijzen, en waarvan meerdere bronnen gevoegd worden bij het verzoekschrift, besluiten zij dat het de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting. Zij benadrukken tevens dat “*verzoekers vaan een tumor aan de brost lijdt, wat niet door de CGVS betwist werd. Hoewel de tumor goedaardig is, moet verzoekers regelmatig medicamenten nemen om te genezen, waaraan we geen of onvoldoend toegang heeft in Venezuela.*”

Verzoekende partijen menen dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela geconfronteerd zullen worden met onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Tevens zijn verzoekende partijen van oordeel dat de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht schenden.

Verzoekende partijen menen dat de motieven van de bestreden beslissingen op basis waarvan hen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Betreffende de vervolging omwille van hun politieke activiteiten, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verwerende partij ment dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers wegens hun politieke activiteiten vervolgd worden door de regering. Verzoekers betwisten dit ten stelligste.

Ten eerste ment verwerende partij dat het "opmerkelijk" is dat verzoekster geïdoleerd werd wegens haar activiteiten voor de student beweging CEA 1010, omdat ze zich de met sociale activiteiten van de groep bezig hield, en niet direct betrokken was bij de studentenleider verkiezingen of de campagne ervoor. Echter heeft verzoeker duidelijk uitgelegd tijdens haar onderhoud bij de CGVS dat er geen andere redenen zijn totdat ze door de regering vervolgt zou worden (notities onderhoud verzoekster 1 p 11 en 14). Ze was trouwens betrokken in de organisatie van de sociale activiteiten van de studenten beweging, en heeft de groep financieel en logistiek hulp gegeven. Haar steun aan de beweging was dus zichtbaar. Bovendien had ze ook herhaaldelijk en doorheen de jaren deelgenomen aan betogingen tegen de regering voor de oppositie, en was lid van Primero Justicia.

Deze elementen voldoen om door de regering vervolgt te worden. Zoals hierboven uitgelegd, en zoals door Uw Raad verklaart, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p4), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd.

We verwijzen naar arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat "burgers met een specifiek profiel - overheidkritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel- worden geïdoleerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de "Colectivos Chavistas". (pagina 11), en dat "iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert" (p.l 1), zowel als dat "politieke tegenstanders en demonstranten geïdoleerd worden door de veiligheidsdiensten" (pagina 12).

Verder verwijt de CGVS aan verzoekster een "gebrek aan interesse" betreffend de vraag of ook andere leden van CEA 1010 vervolgd werden. Verzoekster heeft nochtans duidelijk uitgelegd dat ze na het ontvangen van de dagvaarding op 22/11/2018 (waarin ze beschuldigd werd van verraad) zeer angstig werd en zich binnen haar huis schuil hield (notities onderhoud 1 p 12-13). Ze was dusdanig angstig dat ze samen met haar echtgenoot besloot om het land te verlaten. Ze ging niet meer naar werk, en haar dochters gingen alleen nog af en toe naar school, uit angst dat er iets voorkomen zou. In deze omstandigheden is het ook normaal dat verzoekster geen contact onderhield met haar vriend binnen CEA, en zich alleen over de veiligheid van haar familie concentreerde.

Bovendien, zoals door verzoekster na haar eerste onderhoud uitgelegd, werden inderdaad leden van de studenten beweging gearresteerd (zie notities onderhoud 2 p 3).

Drie weken na het ontvangen van de dagvaarding hebben verzoekers Venezuela verlaten, ze waren dus trouwens bezig met het voorbereiden van hun reis.

Dit grief is subjectief en moet verworpen worden."

Betreffende de gebeurtenissen na het ontvangen van de dagvaarding van 22 november 2018, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“Verwerende partij ment dat het "eigenaardig" is dat verzoekers na het ontvangen van de dagvaarding van 22/11/2018 nog tot 14/12/2018 in hun woning leven wonen.

Verzoekers herhalen hun verklaringen, volgens dewelke verzoekster niet meer naar buiten ging, met haar werk stopte, en hun dochters alleen nog af en toe naar school gingen omdat verzoekers angstig waren. Verzoekster heeft ook uitgelegd dat het niet om een arrestatie bevel ging, maar om een dagvaarding. Ze was dus heel bang dat haar of haar familie iets zou voorkomen, maar normaal gezien zou de politie haar niet thuis kunnen arresteren, zonder arrestatie bevel. Trouwens moest haar echtgenoot zijn zak en materiaal verkopen om aan iets geld te raken, ze konden dus niet meteen het huis verlaten.

Daarna ment de CGVS dat het "merkwaardig" is dat de tweede dagvaarding naar de adres van de vriend D. H. (...) van verzoekster (leider van de studenten beweging CEA 1010) kwam en niet naar de adres van verzoekster. Zoals ze a uitgelegd heeft, ment ze dat dit gebeurde omdat ze de adres van Daniel al eerder voor haar correspondentie met de studenten beweging gebruikt had, omdat ze bij hem woonde toen ze in de stad Valencia was. Dit is trouwens nog een teken dat de dagvaarding in de steun van verzoekster aan de studentenbeweging gegrond is.

Verwerende partij verwijt ook aan verzoekster dat ze niet weet wat met de procedure in gevolge van de dagvaarding gebeurde. Verzoekster heeft uitgelegd dat D. H. (...) haar enige contact punt is binnen de student beweging, en dat hij alleen onregelmatig naar de stad Valencia komt. Hij woont destijds bij zijn familie op het platteland, waar vaak geen stroom is. Ze heeft dus allen onregelmatig contact met hem. Trouwens is ze sinds hun aankomst in België bezig met het heropbouwen van haar leven en het leven van hun familie. Verzoekster wordt ook psychologische vlakte gevolgd, want ze heeft door de vervolgingen psychologisch traumatiseert. Een attest zal u zodra mogelijk doorgestuurd worden.

Verder ment verwerende partij, op subjectieve manier, dat het "geen steek houdt" dat verzoekster nadat ze geslagen geweest is door ordetroepen tijdens een betoging een klacht indienen wou bij de politie, maar toen dit geweigerd werd, een verklaring aflegde. We vragen ons op welke basis de CGVS zich steunt om dit te beweren. Verzoekster heeft haar politieke overtuigingen al voor haar poging om een klacht in te dienen tegen de leden van de Guardia Nacional die haar geslagen hebben geuit. Ze heeft ook binnen haar werk haar ongenoegen met de regering openlijk geuit, hoewel ze herhaaldelijk daardoor problemen kreeg met haar werkgever (ze was lerares in een publieke school), en wist dat ze daardoor in geen meer publieke instelling een werk zou kunnen vinden. Dit betwist de CGVS echter niet. Sinds de CGVS niet in het hoofd zit van verzoekster, kan verwerende partij ook niet op objectieve manier evalueren wat ze ment redelijk te zijn of niet met betrekking tot haar acties tegen de regering.

De verwijten of opmerkingen van verwerende partij op basis van de welke de CGVS beweert dat de vervolgingen tegen verzoekers omwille van hun politieke activiteiten niet geloofwaardig zijn, zijn subjectief en moeten verworpen worden. Dit is bijzonders het geval aangezien de CGVS de politieke activiteiten van verzoekster, en van verzoeker, niet betwist."

Betreffende de discriminatie op de werkplek van verzoekster wegens haar politieke mening, stellen verzoekende partijen het volgende:

“De CGVS ontkent niet dat verzoekster slachtoffer werd van discriminatie op het werk van verzoekster wegens haar politieke mening, maar ment dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om met de conventie van Geneve te stroken.

Wat de carnet de la patria van verzoekster betreft, heeft ze preciseert dat ze inderdaad kort voor hun vertrek een carnet de la patria aanvragen moest, hoewel ze dit tot dit moment geweigerd had uit principes, omdat er geen benzine meer beschikbaar was. Echter had haar echtgenoot benzine nodig om zijn zak en materieel te verkopen."

Betreffende de moord op verzoeksters broer, stellen zij als volgt:

“Verzoekster bevestigt dat ze de problemen gebonden aan de moord van haar broer niet spontaan vermeld heeft bij de DVZ of bij haar eerste onderhoud bij de CGVS. Ze was heel gestresseerd tijdens haar onderhoud met de overheden. Trouwens zijn deze problemen niet de oorzaak van de vertrek van de familie van Venezuela, ze was dus eerder op de vervolgingen door de overheden concentreert.

Wat de bron van de informatie over de omkoping door de opdrachtgever van de moord van haar broer betreft, bevestigt verzoekster dat haar familie en privé onderzoeker aangesteld had om meer informatie over de zaak te krijgen. Echter heeft hij alleen een dag gewerkt, en de info die hij hen gegeven had werden later door de vriend van haar echtgenoot (A. S. (...)) bevestigd. Ze legt uit dat ze de privé onderzoeker helemaal vergeten was.

Verder ment de CGVS dat het vreemd is dat verzoekers de namen van de door de opdrachtgever van de moord omgekochte agenten niet kent. Verzoekster heeft uitgelegd dat er vele verschillende namen op de PV van de rechtszaak stonden, maar dat ze niet weet wie van hen omgekocht werd (zie notities onderhoud verzoekster 3 p4).

Verwerende partij beweert ook dat het feit dat ze wegens de omkoping geen klacht ingediend hebben uit angst niet strookt met het feit dat ze eerder voor de rechtbank met pancartes rechtvaardigheid eisten. Echter was dit voordat verzoeker toen hij auto reed gevolgd werd door een auto met een onbekende nummer (zie notities verzoekster 3 p9). Daardoor kregen verzoekers dus schrik en durfden geen nieuw klacht indienen. Ze hebben ook hun vertrouwen in de justitie verloren doordat de opdrachtgever van de moord van de broer van verzoekster (J. A. M. (...)) vrij blijven kon en ontsnappen kon terwijl er een arrestatie bevel aan zijn naam was. De CGVS blijkt geen rekening ermee gehouden te hebben.

De CGVS ment ook dat het vreemd is dat J. A. M. (...) zich op de familie van verzoekers wrakken zou willen, terwijl ze zich niet meer actief met de vervolging van de zaak bezighielden. Echter, en zoals door verzoekster uitgelegd (zie notities onderhoud 1 p 11 en 2 p2), heeft verzoekster de misdaad van J. A. M. (...) van en de arrestatie bevel tegen hem openlijk gemaakt op sociale media. Daardoor werd zijn carrière en zijn gezinsleven vernietigd (hij was bekend binnen de artsen in Venezuela en had een vrouw en kinderen). Hij is naar Panama vertrokken om opnieuw werk vinden te kunnen. Wat de bron van de bedreiging aangaat, bevestigt verzoekster de verklaringen van verzoeker. Ze was zelfs zeer nerveus en verwacht tijdens de onderhoud.

Verzoekers zijn ook niet precies geïnformeerd over de stand van de juridische vervolgingen tegen J. A. M. (...), omdat ze al vertrouwen in de Venezolaanse justitie verloren hebben. Het was trouwens emotioneel zeer moeilijk voor verzoekster en haar familie om deze zaak jaren lang te vervolgen.”

Tot slot betwisten verzoekende partijen het oordeel van de commissaris-generaal dat zij niet in mensonwaardige omstandigheden zouden leven in geval van terugkeer naar Venezuela. Zij betogen dat verzoeker zijn zaak en materiaal heeft moeten verkopen en dat verzoekster onmogelijk opnieuw in een openbare instelling aan de slag kan, gezien zij zich openlijk geuit heeft als tegenstander van het regime. In de privésector is er volgens hen bijna geen werk meer.

Verzoekende partijen vervolgen dat, hoewel het CGVS zonder twijfel op de hoogte is van de reusachtige inflatie in Venezuela, hier absoluut geen rekening mee werd gehouden. Zij verwijzen in dit verband naar het persartikel “Life’s a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent” van The Guardian van 25 juni 2018.

Verzoekende partijen bevestigen een gebrek aan levensmiddelen en medicijnen, alsook de hoge onveiligheid in Venezuela te vrezen. Zij verwijzen naar arresten van de Raad waarin beslissingen van de commissaris-generaal werden vernietigd omdat de “situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is” en omdat de “situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context”. Zij wijzen er verder op dat het CGVS ook in de COI Focus betreffende Venezuela van maart 2019 geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio-economische situatie bijbrengt. Dit rechtvaardigt volgens hen minstens de vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- “3. UNHCR, “Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>
4. New-York Times, “Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President”, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>
5. VOA News, “Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship”, 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>
6. Committee to Protect Journalists, “Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press”, 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>
7. The Guardian, Fernando Albán: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fermando-alban-death-venezuelaopposition-politician-custody>
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtbf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d-autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>
13. The New-Yorker, “Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point”, 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>
14. BBC News, “Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom”, 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>
15. The Washington Post, “Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation”, 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24-db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>
17. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>
18. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>

2.2.2. Op 3 augustus 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van OHCHR van juni 2018, de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 4 april 2019, de COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, het rapport “*Human rights in het Bolivarian Republic of Venezuela*” van OHCHR van juli 2019, het “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van de Rijksoverheid van juni 2020 en de COI Focus “*Venezuela: Situatieschets*” van 15 mei 2020.

2.2.3. Op 6 augustus 2020 brengen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij een psychologisch attest voegen van 4 augustus 2020 betreffende verzoekster.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voeren verzoekende partijen in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekende partijen verduidelijken echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin lichten verzoekende partijen toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoeren, geschonden achten.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij noch haar echtgenoot aannemelijk hebben gemaakt dat zij door hun politieke activiteiten gevisieerd worden door de Venezolaanse autoriteiten en er geen indicaties zijn dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van het lidmaatschap van CEA 1010 en/of Primero Justicia, omdat (B) de door haar aangevoerde feiten van discriminatie op haar werk als leerkracht in een openbare school onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat (C) er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen ten gevolge van de moord op haar broer, omdat (D) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er voor haar ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt, omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (F) haar documenten en deze van haar echtgenoot deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door verzoekster en dat in het kader van het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten omwille van hun politieke activiteiten. De directe aanleiding voor hun vertrek is blijkens hun verklaringen een dagvaarding van de CICPC (*Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas*) die verzoekster op 22 november 2018 zou hebben gekregen en waarin zij beschuldigd zou zijn van verraad aan het vaderland. Volgens verzoekende partijen was deze dagvaarding het gevolg van verzoeksters activiteiten voor de studentenbeweging CEA 1010 aan de universiteit van Carabobo in Valencia. Dit is een humanistische beweging die de rechten van studenten verdedigt en die politiek actief is buiten de universiteit, onder meer door het organiseren van marsen tegen de huidige regering. Zowel verzoekster als verzoeker zouden in 2007 lid geworden zijn van deze studentenbeweging. Zij zouden op regelmatige basis financiële en materiële steun hebben verleend en verzoekster zou daarnaast ook geholpen hebben tijdens sociale activiteiten van de beweging. Kort voor ontvangst van de dagvaarding zouden verzoekende partijen nog financiële en materiële steun hebben verleend aan CEA 1010 in het kader van de verkiezing van een voorzitter van de federatie van het studentencentrum aan de universiteit van Carabobo. Verzoekster zou ook actief geweest zijn bij de planning van deze verkiezingen. Na afloop van de verkiezingen zou onterecht een lid van de regeringspartij PSUV als winnaar zijn uitgeroepen, waarop onlusten zouden zijn uitgebroken aan de universiteit en de legitieme winnaar alsnog zou zijn bekendgemaakt. Verzoekende partijen zouden daarnaast ook in 2014 problemen hebben gehad met de CICPC naar aanleiding van een anti-regeringsdemonstratie in Valencia waaraan verzoekster zou hebben deelgenomen en waarbij zij verwond zou zijn geweest door de Guardia Nacional. Verzoekende partijen zouden toen een klacht hebben willen indienen bij de CICPC van Valencia, maar van deze instantie zelf te horen hebben gekregen dat dit niet mogelijk was. Verzoeker zou wel een verklaring over de gebeurtenissen hebben kunnen indienen bij de CICPC. Enkele dagen later zou verzoeker gedagvaard zijn door de CICPC. Op het kantoor van de CICPC zou verzoeker te horen hebben gekregen dat hij als lid van de oppositie in de gevangenis kon belanden en dat hij vijfhonderd dollar moest betalen om dit te vermijden. Nadat verzoeker de gevraagde som geld had betaald zouden verzoekende partijen geen verdere problemen hebben ondervonden in verband met dit incident. Verzoekster zou hierdoor wel heel angstig geworden zijn en pas na een tweetal weken opnieuw zijn gekalmeerd.

Verder maakt verzoekster melding van problemen op haar werk als leerkracht aan een openbare school, eveneens omwille van haar politieke overtuiging. Verzoekster verklaart dat zij tijdens vergaderingen gevraagd werd te vertrekken wanneer zij het niet eens was met aanhangers van het regime en dat de directrice geen respect toonde en haar beledigde. Tevens zou er op werknemers van de school druk zijn uitgeoefend om deel te nemen aan marsen en bijeenkomsten van de regering, waar verzoekster onderuit trachtte te komen door op school extra uren te kloppen. Als leerkracht zou verzoekster ook geen voordelen hebben genoten, zoals bepaalde subsidies, omdat zij om principiële redenen weigerde een zogenaamde *carnet de la patria* aan te vragen. In augustus 2018 zouden verzoekster, verzoeker en hun dochter alsnog een *carnet de la patria* hebben aangevraagd.

Hoewel zij dit niet als een directe aanleiding voor hun vertrek aanhalen, maken verzoekende partijen tevens melding van problemen die zij in Venezuela zouden hebben gekend als gevolg van de moord op verzoeksters broer in januari 2013. Uit onderzoek zou gebleken zijn dat een ex-minnaar van verzoeksters broer, J.A.M., de opdrachtgever was van deze moord nadat hun relatie strandde. In februari zouden meerdere personen in deze zaak zijn aangehouden, doch J.A.M. zou volgens een officiële verklaring onvindbaar zijn geweest. Verzoekende partijen zouden er echter achter gekomen zijn dat J.A.M. de agenten van de CICPC die hem kwamen arresteren had omgekocht en dat J.A.M. nu door hen beschermd werd. J.A.M. zou ondergedoken zijn maar verzoekende partijen zouden van dokters waarmee verzoeker zaken deed vernomen hebben dat ze hem hadden gezien. Verzoekende partijen zouden dit hebben aangekaart bij de onderzoeksrechter in de zaak, doch te horen hebben gekregen dat het aan de autoriteiten was om J.A.M. aan te houden en dat zij haar werk had gedaan. Uit angst zouden verzoekende partijen geen officiële klacht hebben ingediend. Eind 2013 zouden zij ook hun samenwerking met het openbaar ministerie in de zaak hebben stopgezet. Na de dood van verzoeksters broer zouden verzoeker, verzoekster en een andere broer van verzoekster vanaf februari 2013 tot één à twee maanden voor hun vertrek meermaals gevolgd zijn door een rode wagen zonder nummerplaat. Via een familielid van verzoekster dat zich in dezelfde gevangenis bevond als één van de veroordeelde medeplechtigen aan de moord op haar broer, zouden verzoekende partijen in 2015 of 2016 vernomen hebben dat die opdracht had gekregen om verzoekster en haar broer A. te vermoorden. In augustus 2017 zou verzoeker met de auto op weg zijn geweest toen hij opzettelijk werd aangereden door een andere auto, waaruit twee gewapende mannen stapten. Verzoeker zou er echter in geslaagd zijn weg te rijden. Een vriend van verzoeker met contacten bij de CICPC zou verzoekende partijen

hebben laten weten dat zij werden lastig gevallen door J.A.M. omdat zij zijn leven en carrière om zeep hadden geholpen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal stelt vooreerst op goede gronden dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij omwille van hun politieke activiteiten worden geviséerd door de Venezolaanse autoriteiten. Hierover overweegt de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht als volgt:

“Zo verklaarde u dat u op 22 november 2018 een dagvaarding op uw naam ontving van de CICPC van Valencia waarbij u werd beschuldigd een verrader te zijn. U vermoedt dat deze oproeping te maken heeft met uw activiteiten die u had bij de studentenorganisatie CEA 1010 bij de verkiezingen op de universiteit van Valencia op 14 november 2018 (CGVS I, p. 8, 10). Het is echter opmerkelijk dat u hierdoor geviséerd zou worden gezien u hierover verklaarde geen directe rol te hebben gespeeld bij de campagne of verkiezingen op de universiteit. U stelde dat u eerder actief was binnen de sociale activiteiten van deze organisatie en niet echt actief was binnen de verkiezingsprocedure. (CGVS I, p. 10-11). Gevraagd waarom u specifiek dan geviséerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten verwees u naar de financiële en materiële steun die u had gegeven, en uw deelnames aan sociale activiteiten en manifestaties in 2014 (CGVS I, p. 14). Het is echter bevreemdend dat hoewel u meteen overtuigd was dat deze dagvaarding een gevolg was van uw activiteiten voor de CEA 1010 in Venezuela, u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal een opvallend gebrekkige kennis had betreffende het lot van andere CEA 1010- leden. Zo had u geen contact met andere leden van de CEA 1010 tot uw vertrek uit Venezuela in december 2018. Eens in België had u wel contact met D. C. (...), de voorzitter van CEA 1010, maar stelde u aanvankelijk niet te weten of andere leden van de CEA 1010 dagvaardingen hadden ontvangen noch had u hiernaar geïnformeerd. Even later stelde u dat u dit dan toch had gevraagd aan D. C. (...) om dan te verklaren dat dit niet echt aan bod was gekomen, maar dat hij vermeld had dat hij niet op de hoogte was dat iemand gedagvaard of gedetineerd werd (CGVS I, p. 13-14). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Na afloop van uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stuurde u screenprints van conversaties met D. C. (...) die u na uw eerste persoonlijk onderhoud had. Hierin verklaarde hij volgens u dat de situatie op de universiteit enkel erger was geworden en dat er een aantal personen van de universiteit, niet van de CEA 1010, werden opgesloten op de dag van de verkiezingen van 14 november 2018. U verklaarde dat D. C. (...) u in dit gesprek tevens had verteld dat er mensen die financiële steun hadden gegeven aan de organisatie gevorderd waren in de periode rond de verkiezingen op de universiteit. Hij gaf u echter geen namen omdat dit vertrouwelijke informatie is (CGVS II, p. 2-4). Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hier nog geen enkele informatie over had en nu wel, stelde u dat u nu deze informatie had omdat u deze vraag had gesteld aan D. C. (...) (CGVS II, p. 4). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring voor uw eerdere gebrek aan informatie en heeft dan ook een hoog gesolliciteerd karakter.”

Door er in het tweede middel van het verzoekschrift op te wijzen dat verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhoud op het CGVS duidelijk heeft uitgelegd dat er geen andere redenen zijn waarom ze door de Venezolaanse autoriteiten zou worden vervolgd behalve haar betrokkenheid bij de studentenbeweging CEA 1010, verklaren verzoekende partijen niet waarom verzoekster zou worden geviséerd, gelet op haar eerder beperkte rol bij de verkiezingen op de universiteit, volgens haar nochtans de aanleiding voor de dagvaarding. De argumentatie dat verzoeksters steun aan de studentenbeweging in het algemeen zichtbaar was en dat verzoekster doorheen de jaren herhaaldelijk heeft deelgenomen aan betogingen tegen de regering, alsook het gegeven dat verzoekster lid was van de oppositiepartij Primero Justicia, doen hieraan geen afbreuk. Indien zij ervan overtuigd was dat zij als gevolg van haar activiteiten voor CEA 1010 zou zijn geviséerd, mag bovendien worden verwacht dat verzoekster zich terdege zou hebben geïnformeerd over het lot van andere leden van deze studentenbeweging, *quod non*. Het betoog met betrekking tot de omstandigheden waarin verzoekende partijen verkeerden tussen de ontvangst van de dagvaarding op 22 november 2018 en hun vertrek uit Venezuela is niet dienstig. Dit kan immers niet verklaren waarom verzoekster ten tijde van haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvankelijk stelde niet te weten of andere leden van CEA 1010 dagvaardingen hadden ontvangen en hier evenmin naar te hebben geïnformeerd, terwijl zij na haar aankomst in België nog contact had gehad met de voorzitter van de beweging (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6b C, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 8 mei 2019,

p. 13-14). Waar in het tweede middel verder wordt gesteld dat verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft vermeld dat leden van de studentenbeweging werden gearresteerd, dient te worden vastgesteld dat verzoekster heeft verklaard dat niemand van de studentenbeweging werd aangehouden, doch wel enkele medewerkers van de universiteit, en dat daarnaast ook mensen die de beweging financierden werden gevorderd (adm. doss., stuk 6b B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 21 juni 2019, p. 3-4). Aan de geloofwaardigheid van deze informatie wordt in ernstige mate afbreuk gedaan door het feit dat verzoekster deze pas na haar eerste persoonlijk onderhoud zou hebben verkregen van de voorzitter van de studentenbeweging door hem er uitdrukkelijk naar te vragen en dat deze bron haar daarover eerder niet zou hebben ingelicht. Nochtans beweerde verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij de voorzitter hier wel naar had gevraagd (adm. doss., stuk 6b C, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 8 mei 2019, p. 14). Deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoekende partijen niet worden weerlegd, schaden de geloofwaardigheid van hun bewering als zou verzoekster gezocht worden door de autoriteiten omwille van haar rol in de organisatie van de verkiezingen aan de universiteit.

In de bestreden beslissingen wordt vervolgens terecht als volgt gemotiveerd:

“De geloofwaardigheid van jullie beweerde visering door de Venezolaanse autoriteiten wordt verder ondermijnd door uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen na het ontvangen van de dagvaarding van 22 november 2018. Zo is het eigenaardig dat hoewel jullie na het ontvangen van die eerste dagvaarding onderzochten hoe jullie het land zouden kunnen verlaten en jullie tussen 20 en 25 november naar Caracas reisden voor een verlenging van jullie paspoort, jullie nog tot 14 december 2018 in jullie eigen woning in Maturin verbleven (CGVS I, p. 5, 8, 12). U bleef binnen, maar uw echtgenoot werkte verder en één van uw dochters ging nog verder naar school (CGVS I, p. 12). Jullie verlieten legaal en zonder problemen het land via de luchthaven van Caracas (CGVS I, p. 16). Deze houding is maar weinig plausibel gelet op uw verklaringen dat u heel bang was en u vreesde gevangen genomen te worden (CGVS I, p. 12). U verklaarde dan verder dat er een tweede dagvaarding kwam wanneer jullie reeds in België verbleven, namelijk op 18 januari 2019 (CGVS I, p. 14). Het is echter merkwaardig dat deze tweede dagvaarding enkel toekwam op het adres van uw vriend D. H. (...) die in Valencia woonde. U stelde dat u dit adres had gebruikt in uw correspondentie met de studentenbeweging en dit ook aan de universiteit had gegeven. Geconfronteerd met dat het vreemd is dat deze dagvaarding ook aan uw echtgenoot was gericht, repliceerde u enkel dat jullie beiden actief waren voor de studentenbeweging (CGVS I, p. 15). U wist verder niet wat er gebeurd was met deze procedure gezien u zich in België bevond en u wist enkel dat D. H. (...) zich tijdens de periode van uw eerste persoonlijk onderhoud in Maturin bevond op familiebezoek. U wist niet wanneer hij Valencia verlaten had (CGVS I, p. 15). Dat u daarentegen wel wist dat de autoriteiten nadien niet waren langs geweest (CGVS I, p. 16) , terwijl het luidens uw verklaringen evenwel de gewoonte is dat als een persoon na een tweede dagvaarding niet komt opdagen, de autoriteiten deze persoon komen zoeken (CGVS I, p. 13), snijdt logischerwijze dan ook geen hout. Opnieuw diende u na uw eerste persoonlijk onderhoud printscreens in, daterend van na uw eerste persoonlijk onderhoud, van conversaties met D. H. (...) waarin u volgens uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud informeerde of er nog nieuws was in verband met uw situatie. Plots weet D. H. (...) – die dan nog steeds in Maturin verbleef – u dan te informeren over het feit dat op 23 mei 2019 personen van de CICPC waren langs gekomen bij zijn woning in Valencia en dat volgens zijn burens ze naar u informeerden (CGVS II, p. 2). Gevraagd waarom zo'n goede vriend u dat niet spontaan had meegedeeld, repliceerde u dat hij op het platteland bij Maturin verblijft waar niet altijd ontvangst is (CGVS II, p. 5). Gelet dat uit de door u ingediende screenshots blijkt dat D. U. (...) u een uur nadat u hem vroeg of er iets nieuws was, u reeds meteen antwoordde dat de CICPC was langs geweest en achter u had gevraagd, weet deze verklaring allerm minst te overtuigen. In het kader van deze verklaringen is het bovendien merkwaardig dat hoewel de Venezolaanse autoriteiten bij een vriend langsgingen, ze noch bij uw familie, schoonfamilie of bij u thuis langsgingen (CGVS I, p. 16).”

Door in het tweede middel louter hun verklaringen te herhalen verklaren verzoekende partijen niet waarom zij tot 14 december 2018 klaarblijkelijk zonder verdere problemen in hun eigen woning konden blijven wonen, niettegenstaande verzoekster zich op 27 november 2018 niet zou hebben aangemeld, en bovendien zonder problemen het land legaal konden verlaten. Dat verzoekster heel bang zou zijn geweest dat haar of haar familie iets zou overkomen maar er niettemin op zou hebben gerekend dat de politie haar thuis niet zou komen arresteren zonder arrestatiebevel, kan niet overtuigen. Deze vrees kan overigens maar moeilijk worden verenigd met de vaststelling dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gewag maakte van een tweede dagvaarding die na haar vertrek uit Venezuela zou zijn toegekomen op het adres van D.H., een bevriend lid van de studentenbeweging in

Valencia, doch verder geen informatie had over de daaropvolgende procedure (adm. doss., stuk 6b C, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 8 mei 2019, p. 15). Verzoekster beweerde eerder immers dat wie na een tweede dagvaarding niet komt opdagen door de autoriteiten thuis wordt gezocht (*ibid.*, p. 13). De uitleg dat D.H. verzoeksters enige contactpunt is binnen de studentenbeweging, dat hij zich destijds bij zijn familie op het platteland bevond, waar vaak geen stroom is, en dat haar contact met hem onregelmatig was, kan niet overtuigen. Verzoekster zou na haar eerste persoonlijk onderhoud contact hebben opgenomen met D.H. en die zou haar dan hebben gemeld dat op 23 mei 2019 personen van de CICPC waren langs gekomen bij zijn woning in Valencia die naar haar zouden hebben geïnformeerd (adm. doss., stuk 6b B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 21 juni 2019, p. 2). Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, zou D.H. zich toen nog steeds op het platteland hebben bevonden en blijkt uit de door verzoekster neergelegde *screenshots* van het gesprek met D.H. dat hij haar reeds een uur nadat zij hem gecontacteerd had antwoordde (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten', nr. 23). Verzoekende partijen laten deze pertinente vaststellingen geheel ongemoeid.

Nog wordt met betrekking tot het incident in februari 2014 waarbij verzoekster gewond zou zijn geraakt tijdens een demonstratie tegen de regering door de commissaris-generaal het volgende overwogen in de eerste bestreden beslissing:

"Wat betreft uw bewering dat u in februari 2014 een verklaring – via uw echtgenoot – indiende bij de CICPC van Valencia nadat u tijdens een manifestatie door de Guardia Nacional geslagen werd, dient vastgesteld te worden dat dit in alle redelijkheid geen steek houdt. Uw echtgenoot verklaarde ter zake dat jullie deze verklaring indienden om een of ander bewijs te hebben (CGVS C. (...) I, p. 7). Dat u echter dergelijke verklaring – waarin u zichzelf met naam, identiteitskaartnummer en activiteiten benoemt en nadat u werd duidelijk gemaakt dat u geen klacht mocht dienen (CGVS I, p. 6) – zou indienen bij de Venezolaanse autoriteiten strookt niet met uw verklaringen dat u over het algemeen voorzorgen probeerde te nemen (CGVS I, p. 16). Ook uw echtgenoot verklaarde tot twee keer toe dat hij niet actief kon zijn of deelnemen aan politieke activiteiten omdat hij niet verdacht zou worden omdat hij medisch materiaal verkocht aan de regering (CGVS C. (...) I, p. 4, 8). Het is bovendien bevreemdend dat deze door u ingediende verklaring, hoewel ze door de CEA 1010 is opgemaakt, de hoofding bevat van de CICPC."

Door er in het tweede middel op te wijzen dat verzoekster haar politieke overtuigingen al geuit had voor haar poging om een klacht in te dienen tegen leden van de Guardia Nacional die haar geslagen zouden hebben en dat zij ook op haar werkplek haar ongenoegen met de regering openlijk heeft geuit, bevestigen verzoekende partijen slechts dat verzoeksters gedrag niet strookt met haar verklaring dat zij over het algemeen voorzorgen probeerde te nemen. Verzoekende partijen gaan er bovendien aan voorbij dat het feit dat verzoeker de verklaring waarin het optreden van de Guardia Nacional wordt bekritiseerd persoonlijk zou hebben ingediend bij de CICPC niet strookt met zijn bewering dat hij zich niet verdacht zou maken omdat hij medische materiaal verkocht aan de regering. Deze pertinente overwegingen worden niet weerlegd door de opmerking dat het CGVS niet in het hoofd van verzoekster zit en derhalve niet op objectieve wijze kan beoordelen of haar acties tegen de regering al dan niet redelijk zijn.

De door verzoekende partijen in het eerste middel aangehaalde informatie waaruit blijkt dat niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten of mensenrechtenactivisten door de Venezolaanse autoriteiten worden gevisieerd doet niets af aan de individuele beoordeling *in casu*, op grond waarvan niet kan worden aangenomen dat zij voor hun vertrek uit Venezuela omwille van hun politieke opvattingen en activiteiten specifiek werden gevisieerd of vervolgd. In de bestreden beslissingen kan overigens nergens worden gelezen dat uitsluitend burgers met een specifiek profiel worden gevisieerd. Wel wordt daarin onder verwijzing naar objectieve informatie op goede gronden gesteld dat de Venezolaanse autoriteiten *hoofdzakelijk* personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, waarbij een aantal risicoprofielen worden opgesomd. Uit de informatie blijkt verder niet, zoals door verzoekende partijen overigens ook niet wordt betwist, dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Aldus kan het loutere feit dat verzoekende partijen in mindere of meerdere mate politiek actief zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming en dienen zij hun beweringen daarover *in concreto* aannemelijk te maken. Gelet op wat hoger wordt uiteengezet, blijven zij daartoe echter in gebreke.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde feiten van discriminatie op haar werkplek omwille van haar politieke opvattingen, oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Deze feiten zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde dat u omwille van uw overtuigingen uitgesloten werd en slecht behandeld werd door de directie en collega’s (CGVS II, p. 6). Hoewel u stelde op uw werkplek gediscrimineerd te worden omwille van uw politieke overtuigingen sinds 2011 en u het niet eens was met het gevoerde beleid, bleef u hier wel werkzaam tot aan uw vertrek uit Venezuela in 2018 (CGVS I, p. 4 / CGVS II, p. 6). U voegde tevens toe dat het voor u mogelijk was om ander werk te vinden in Venezuela, bijvoorbeeld in een privéschool of -organisatie (CGVS I, p. 16). Wat betreft uw verklaring dat u geen voordelen kreeg als leerkracht, zoals het goedkoop verkrijgen van leningen, goedkoper verkrijgen van goederen in de supermarkt, etc. omdat u geen carnet de la patria had en wou, dient vastgesteld te worden dat zowel u, als uw echtgenoot als één van uw dochters sinds augustus 2018 beschikken over deze kaart (CGVS II, p. 5-6). Bijgevolg kan er niet van uitgegaan worden dat u bij een terugkeer naar Venezuela deze nadelen nog zou ondervinden.”

De Raad ziet niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welke zin de omstandigheid dat verzoekende partijen alsnog een *carnet de la patria* dienden aan te vragen omdat zij nood hadden aan benzine afbreuk doet aan de vaststelling dat zij thans wel over zo’n kaart beschikken en de eraan verbonden voordelen kunnen genieten. Verzoekende partijen brengen verder geen elementen aan die afbreuk doen aan bovenstaande appreciatie met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde discriminatie. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, in de mate dat zij door verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen.

Blijkens de bestreden beslissingen hecht de commissaris-generaal verder geen geloof aan de problemen die verzoekende partijen zouden hebben gehad met J.A.M., de opdrachtgever van de moord op verzoeksters broer. De commissaris-generaal overweegt dat (i) verzoekster noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) noch tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS melding maakte van deze problemen, dat (ii) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de identiteit van de bron die hen wist te vertellen dat J.A.M. politieagenten zou hebben omgekocht, dat (iii) geen van beiden enig idee blijken te hebben wie de omgekochte agenten waren noch dit ooit hebben gevraagd aan hun contactpersoon, dat (iv) het feit dat verzoekende partijen uit angst zouden hebben nagelaten een officiële klacht in te dienen naar aanleiding van berichten dat J.A.M. de politie had omgekocht en vrij rondliep in Maturin niet strookt met verklaringen volgens dewelke zij met pancartes en T-shirts gerechtigheid gingen eisen aan de rechtbank van Maturin, dat (v) het bevreemdend is dat hoewel verzoekende partijen hun samenwerking met het openbaar ministerie reeds eind 2013 zouden hebben stopgezet, J.A.M. hen nog jaren zou zijn blijven lastigvallen, dat (vi) verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud geen andere problemen vermeldde dan bedreigingen die werden geuit via een familielid in de gevangenis en een auto-ongeval in 2017, terwijl verzoekende partijen tijdens hun tweede persoonlijk onderhoud beiden verklaarden dat zij sinds de moord op verzoeksters broer tot enkele maanden voor hun vertrek uit Venezuela gevolgd werden door een rode Toyota Corolla, en dat (vii) de vaststelling dat verzoekende partijen geenszins op de hoogte zijn van de stand van zaken betreffende de juridische vervolging van J.A.M. niet strookt met de houding van iemand die een gegronde vrees heeft.

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij verzoeksters nalaten de problemen met J.A.M. bij de DVZ en tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS te vermelden trachten te verklaren door erop te wijzen dat zij zeer gestresseerd was tijdens haar onderhouden met de bevoegde diensten en dat deze problemen bovendien niet de oorzaak waren van hun vertrek uit Venezuela. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij tot kort voor hun vertrek zouden zijn belaagd door J.A.M., waardoor zij bezwaarlijk kunnen volhouden dat zij dit element niet zouden hebben beschouwd als een reden voor hun vertrek. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoekende partijen in het tweede middel bevestigen dat de familie van verzoekster een privéonderzoeker had aangesteld om meer informatie te verkrijgen over de moordzaak, dat deze slechts een dag heeft gewerkt en dat de informatie die hij aanbracht later werd bevestigd door A.S., een vriend van verzoeker, trachten zij slechts *post factum* te remediëren aan verklaringen die met deze uitleg in

strijd zijn. Volgens verzoekers verklaringen heeft de privéonderzoeker trouwens twee weken onderzoek gedaan vooraleer hij ermee stopte (adm. doss., stuk 6 A, p. 3).

Het betoog in het tweede middel dat verzoekster heeft uitgelegd dat er verschillende namen stonden op de pv's in het dossier betreffende de rechtszaak, maar dat zij niet weet wie van hen werd omgekocht, verklaart niet waarom verzoekende partijen deze informatie niet hadden kunnen verkrijgen via de privéonderzoeker dan wel de vriend van verzoeker met contacten bij de politie, die hen immers van de omkoping op de hoogte bracht. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, strookt de verklaring dat verzoekende partijen deze informatie, alsook getuigenissen dat J.A.M. vrij rondliep in Maturin, niet middels een officiële klacht hebben voorgelegd aan de gerechtelijke instanties uit vrees voor represailles vanwege J.A.M. niet met het feit dat zij openlijk gerechtigheid eisten voor hun broer. Waar zij in het tweede middel betogen dat zij pas schrik kregen toen verzoeker gevolgd werd door een auto met onbekende nummerplaat en dat zij hierdoor geen nieuwe klacht durfden indienen, kunnen zij niet overtuigen. Immers blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij reeds kort na de dood van haar broer, meer bepaald bij de start van het proces in februari 2013, voor het eerst werden gevolgd door de auto (adm. doss., stuk 6b B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 21 juni 2019, p. 9, en stuk 6b A, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 30 augustus 2019, p. 9). De uitleg dat verzoekende partijen hun vertrouwen in justitie hadden verloren omdat de opdrachtgever van de moord op verzoeksters broer op vrije voeten kon blijven terwijl er een arrestatiebevel was uitgevaardigd op zijn naam, is in dezen evenmin afdoende nu zij dit middels een officiële klacht net hadden kunnen aanklagen.

De uitleg als zou J.A.M. verzoekende partijen zijn blijven belagen omdat zij zijn leven en carrière hadden verknoeid met het proces tegen hem strookt niet met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de bedreigingen vanwege J.A.M. erop gericht waren te bereiken dat zij zijn gerechtelijke vervolging zouden staken en dat hij dit doel ook bereikte toen zij besloten de procedure niet te vervolgen (adm. doss., stuk 6 C, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 8 mei 2019, p. 10). Omtrent het tijdstip waarop zij deze beslissing namen, hebben verzoekende partijen overigens tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Volgens verzoeker besloten zij in 2015 de zaak niet meer op te volgen bij het parket, toen zij bedreigingen zouden hebben ontvangen via de zoon van een nicht van verzoekster die in de gevangenis zit (adm. doss., stuk 6 A, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 30 augustus 2019, p. 8). Volgens verzoekster daarentegen lieten zij de zaak eind 2013 al in handen van het parket (adm. doss., stuk 6b B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 21 juni 2019, p. 10, en stuk 6b A, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op 30 augustus 2019, p. 8).

Een gebrek aan vertrouwen in het Venezolaanse gerecht en de emotionele last van de moordzaak op verzoekster en haar familie zijn niet afdoende ter verschoning van het nalaten van verzoekende partijen om zich over de stand van zaken betreffende de vervolging van J.A.M. te informeren. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich uitgebreid informeren over die elementen die rechtstreeks verband houden met hun verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen geen feiten of elementen aanvoeren op basis waarvan dient te worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde. Verzoekende partijen doen aan dit oordeel geen afbreuk door in het eerste middel zonder meer te verwijzen naar het standpunt van UNHCR over de toepassing van het Verdrag van Genève in een situatie van gewapend conflict en geweld, alsook naar algemene informatie over repressie door het Venezolaanse regime, zonder dit *in concreto* te betrekken op hun persoonlijke situatie, laat staan toe te lichten in welke zin hierdoor een ander licht wordt geworpen op de hoger weergegeven pertinente vaststellingen en overwegingen.

In zoverre verzoekende partijen in het tweede middel nog psychologische problemen in hoofde van verzoekster aanvoeren ter verklaring van de vastgestelde omissies en incoherenties in verzoeksters verklaringen, in het bijzonder het niet vermelden van de problemen ten gevolge van de moord op haar broer tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, dient te worden vastgesteld dat zij daarvoor geen voldoende bewijskrachtige medische attesten voorleggen. Het psychologisch verslag van 6 augustus 2020, dat dezelfde dag werd bijgebracht middels een aanvullende nota, maakt melding van meerdere psychotherapeutische sessies die verzoekster sinds 5 maart 2020 zou hebben gevolgd. In het verslag wordt slechts verwezen naar de verklaringen die verzoekster tijdens deze gesprekken heeft

afgelegd en wordt geen melding gemaakt van specifieke (neuro)psychologische onderzoekshandelingen die bij verzoekster zouden zijn verricht. De analyse is in wezen beperkt tot algemene stellingen over de mogelijke gevolgen van traumatische ervaringen op de werking van het geheugen. In het verslag kan worden gelezen dat doorheen de verschillende sessies werd nagegaan of verzoekster haar herinneringen aan bepaalde gebeurtenissen heeft verdrongen, doch concrete vaststellingen die daarover uitsluitel bieden ontbreken. Overigens dient te worden opgemerkt dat dit psychologisch verslag dateert van meerdere maanden na verzoeksters laatste persoonlijk onderhoud op het CGVS en, daargelaten voorgaande vaststellingen, geen zicht biedt op verzoeksters psychologische toestand ten tijde van de gehoren. Daarenboven heeft verzoekster noch haar advocaat tijdens de persoonlijke onderhouds gesprekken gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad herhaalt dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

"Uw identiteit, deze van uw kinderen, uw scholing, werk, uw reisweg noch dat uw echtgenoot waterpokken had, worden hier betwist. Er wordt evenmin betwist dat u en uw echtgenoot lid waren van en activiteiten hadden voor CEA 1010 en Primero Justicia, maar zoals reeds hierboven besproken waren deze niet van die aard dat jullie hierdoor gevisieerd werden door de Venezolaanse autoriteiten. Het medisch attest van 18 februari 2014 en de doorverwijzing van 4 april 2014 naar een psychiater, bieden geen uitsluitel over de omstandigheden waarin deze zijn opgemaakt. Een attest van een geneesheer die een persoon behandelt bevat een weergave van een bepaalde verwondingen of ziektebeeld en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van de vastgestelde verwondingen of ziektebeeld. De brief van 19 februari die u indiende bij de CICPC, de dagvaardingen van de CICPC, d.d. 24 maart 2014, 22 november 2018 en 18 januari 2019 kunnen enkel bewijswaarde hebben als zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Verder worden de verkiezingen aan de universiteit van Valencia en daaropvolgende problemen niet betwist, maar blijkt uit niets dat u en uw echtgenoot hierbij betrokken waren. De gesprekken met D. C. (...) en D. H. (...) werden reeds hierboven besproken. Wat betreft de moord op uw broer J. G. (...) waarbij J. A. M. (...) de opdrachtgever is moet opgemerkt worden dat het hier gaat om feiten die op zich niet betwist worden. De door u ingediende documenten hieromtrent zijn evenwel niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Er wordt evenmin betwist dat jullie een wagen hadden en dat deze beschadigd werd, maar de foto's ter zake zeggen niets over de feitelijke omstandigheden waarin deze beschadigd werd. Wat betreft de opmerkingen en aanvullende verklaringen die u na afloop van ieder persoonlijk onderhoud per e-mail via uw advocaat indiende, dient te worden vastgesteld dat deze niet van die aard zijn dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen."

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij geen (voldoende ernstige) persoonlijke problemen in Venezuela aannemelijk hebben gemaakt.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met 'landeninformatie') en deze waaraan in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd, blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekende partijen bij hun aanvullende nota van 6 augustus 2020 een psychologisch attest voegen van 4 augustus 2020 betreffende verzoekster, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekende partijen in het eerste middel van het verzoekschrift verklaren te lijden aan *“een tumor aan de borst”* die goedaardig is maar waarvoor zij regelmatig medicamenten moeten nemen om te genezen, maar waartoe geen of onvoldoende toegang is in Venezuela. Ten overvloedige voegt de Raad hier nog aan toe dat noch uit de verklaringen van verzoekende partijen, noch uit enig medisch attest blijkt dat bij verzoekende partijen een tumor in de borst is vastgesteld. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, ontkennen verzoekende partijen dat zij een tumor hebben. De Raad gaat ervan uit dat het een materiële vergissing betreft. Eveneens ten overvloedige wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen hoe dan ook niet aantonen dat zij, zo zij bij terugkeer naar Venezuela nood zouden hebben aan medische of psychologische hulp, hiervan verstoken zouden blijven omdat deze hen op individuele en gerichte wijze ontzegd zou worden.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the*

Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, *Reports* 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, *ECHR* 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissingen evenwel geoordeeld dat uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekende partijen over een eigen woning en wagen beschikken en dat verzoeker zijn eigen bedrijf had. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt ter staving van zijn bewering dat hij zijn zaak en materiaal heeft verkocht, zijn er geen redenen om aan te nemen dat hij niet opnieuw in zijn branche aan de slag kan, gelet op de zakenrelaties en contacten die hij doorheen de jaren moet hebben opgebouwd. Aangezien verzoeksters openlijk protest tegen de regering klaarblijkelijk geen beletsel vormde om tot aan haar vertrek uit Venezuela in 2018 aan de slag te blijven in een openbare school, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat verzoekster bij terugkeer onmogelijk nog zou kunnen werken in een openbare instelling. Zij beperkt zich voor het overige tot een loutere bewering waar zij stelt dat er in de privésector bijna geen werk meer te vinden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat er in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd).

Uit de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Verzoekende partijen zijn evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Monagas, waarvan verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS elk driemaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN